Р Е Ш Е Н И Е
№ 45550

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 64 състав,** в публично заседание на 27.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **8055** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 24 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на „Галера 07“ ООД, ЕИК[ЕИК], гражданин на И., роден на 9.11.2003 г. срещу отказ рег. № 5367р-13182/4.6.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за продължително пребиваване и работа“, по чл. 24и ЗЧРБ, на У. М., р. на 1.1.1995 г., гражданин на Б., издаден от заместник директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен. Неправилно не е кредитирано удостоверение № 118/17.1.2026 г., издадено от председателя на Българския съюз по заваряване, по реда на Закона за признаване на професионална квалификация, с оглед желанието да бъде нает работник на длъжността „заварчик“, с код[ЕИК]. С този документ се удостоверява съответствието на придобитата в чужбина квалификация с действащото законодателство.

Налице е съществено процесуално нарушение. Органът не е препратил това удостоверение на Агенцията по заетостта и не е изпълнил задължението си служебно да събере доказателства.

Ответникът заместник директорът на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи, оспорва жалбата. Твърди, че жалбоподателят няма правен интерес да оспорва процесния акт. Такъв интерес има само работникът.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по заявление от 3.11.2025 г., подадено от жалбоподателя.

Изискано е и е получено становище от Агенцията по заетостта, като е представено такова, от 4.5.2026 г., видно от което се сочи, че заявлението не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 5, т. 5 ЗЧРБ, вр. чл. 7, ал. 1, т. 3 ЗТМТМ. В случая – не са представени документи за заемане на длъжността „заварчик“ с код 7212 1001 – завършен VI клас и/или първа степен на професионална квалификация. Към допълнително представените с писмо от 11.1.2026 г. документи представеният документ не отговаря на изискванията за легализация, а именно – не е представена легализирана диплома – оригинал или нотариално заверено копие. Не е представено удостоверение, издадено от председателя на Българския съюз по заваряване, по реда на Закона за признаване на професионална квалификация документ на длъжността „заварчик“, с код[ЕИК].
Издаден е обжалваният акт - отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България - № 260615161851, който се е мотивирал с отрицателно становище на Агенция по заетостта – наличие на задължения, което обуславя наличието на предпоставките на чл. 24и ЗЧРБ, вр. чл. 11, ал. 1, т. 8 ЗТМТМ, като е цитирана нормата
Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на оспорване акт.
В този смисъл следва да се цитира определение № 3585/31.03.2026 г., постановено по административно дело № 3061/2026 по описа на ВАС, четвърто отделение. С него се приема, че:
Отказът за издаване на разрешение по чл. 24и засяга пряко и неблагоприятно правната сфера на работодателя. С постановяването му се препятства възможността за реализиране на вече предприети организационни и правни действия по наемане на конкретен работник, включително сключен срочен трудов договор, чието влизане в сила е поставено в зависимост от издаването на разрешението. Това води до невъзможност за заемане на съответната длъжност и до засягане на икономическите и организационни интереси на работодателя. Съгласно принципите, закрепени в Административнопроцесуалния кодекс, право на оспорване имат лицата, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или застрашени от административния акт. В случая е налице пряко, лично и неблагоприятно засягане на законния интерес на работодателя, произтичащ от възможността да осигури необходимата му работна сила чрез предвидения от закона ред. Тези изводи се подкрепят и от правото на Европейския съюз.
С § 22 от преходните и заключителни разпоредби на закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (обн., ДВ, бр. 70 от 9.08.2013 г.) са въведени изискванията на Директива 2011/98/ЕС. Съгласно съображение 10 от преамбюла на директивата държавите членки следва да определят дали заявлението се подава от гражданина на трета държава или от неговия работодател, като същевременно се допуска участието и на двамата в процедурата. Разпоредбите на чл. 2, б. „г“ и чл. 4, § 1 от Директивата изрично предвиждат, че единната процедура се основава на заявление, подадено от един от тези субекти, което води до постановяване на решение по него. Оттук следва, че правото на Съюза признава работодателя като самостоятелен и активно легитимиран участник в процедурата по издаване на единно разрешение. В производството по чл. 24и ЗЧРБ работодателят не действа като процесуален субституент, а като страна по бъдещото трудово правоотношение, която защитава собствен правен интерес от осигуряване на работна сила с необходимите качества. Дори да се приеме, че работодателят упражнява чуждо материално право, този извод не води до автоматично отпадане на правния му интерес от оспорване. Противното би означавало да се признае правото му да инициира административното производство, но да се отрече възможността да защити резултата от него, което е несъвместимо с изискването за ефективна съдебна защита, закрепено както в чл. 8, § 2 от Директива 2011/98/ЕС, така и в чл. 47 от Харта на основните права на Европейския съюз.

Ето защо съдът намира, че е допустима.
Постановеният отказ е издаден от компетентен орган – заместник директорът на Дирекция "Миграция" – в този смисъл заповед № 5364з-3306/7.12.2022 г. и заповед № 5364з- 4651 от 8.10.2015 г.
Обжалваният акт е в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.
Съгласно чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде разрешение по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, е необходимо кандидатът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и да притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ или разрешение за пребиваване.
В разглеждания случай е прието от административния орган, че чуждият гражданин не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ - на условията за достъп до пазара на труда. Административният орган се е позовал на становището на Агенцията по заетостта, като е посочил, че е задължителен елемент, поради което и доколкото е дадено отрицателно становище, то следва да се отхвърли искането за предоставяне на достъп до пазара на труда.
Предоставеното писмено становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта относно липса на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа", представлява волеизявление и действие по смисъла на чл. 21, ал. 5 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), което е част от производството по издаване на разрешение от директора на дирекция „Миграция", като окончателен индивидуален административен акт, който подлежи на оспорване по реда на АПК.
Не споделя възраженията на ответника, че е обвързан от становището на Агенцията по заетостта. Преценката дали са налице предпоставките за издаване на акта е на ответника. Това становище, както е посочено в него, е издадено на основание чл. 21, ал. 5 АПК - дадено като част от производството по издаване на акта. Преценката обаче дали са налице предпоставките за издаване на такъв или за отказ е на ответника.
В случая е поискано предоставяне на право на продължително пребиваване на основание предоставена виза по чл.15, ал. 1 ЗЧРБ, както и това, че отговаря на условията за получаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по чл. 24и ЗЧРБ.
Не счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения.
Административното производство е образувано въз основа на заявление рег. № 125560-6205/03.11.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, подадено на основание чл. 24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), подадено от работодателя „ГАЛЕРА 07” ООД
Заявлението е изпратено на Агенция по заетостта (АЗ) с писмо рег. № 536400-103960/18.11.2025 г. за становище. В отговор е получено от АЗ писмо от 11.12.2025. г., с което са констатирани нередовности по преписката и са дадени указания за представяне на допълнителни документи. Указанията са изпратени на 05.01.2026 г. за изпълнение.
С писмо с рег. № 536400-7760/ 21.01.2026: г. са предоставени на АЗ изпратените от работодателя документи съгласно указанията.
С писмо УРИ 536400-49369/04.05.2026 г. дирекция „Миграция“ - МВР е уведомена за отрицателно становище с № СМ-13074/ 04.05.2026 г., издадено от Агенция по заетостта.

Това, което се установява от преписката, представена от ответника е, че кореспонденцията е осъществявана по ел.път. Посочените по-горе установявания са въз основа на цитираните в посочените по-горе писма, които са официални удостоверявания, поради което следва да се приемат за установени и доколкото не са оспорени от жалбоподателя, по съответния ред.
Не може да се приеме, че е налице съществено процесуално нарушение предвид и представеното на л.59, 60, както и на л. 85, 86 и 87 извлечение от кореспонденцията между ответника и АЗ, видно от която се установява, че е препратено на АЗ това, което е получено от жалбоподателя. Същевременно, видно от изпратената от ответника преписка, в цялост, не се намира такова удостоверение. Т. не е представено от жалбоподателя, въпреки указаната му доказателствена тежест.
По материалната законосъобразност на акта.
Настоящият състав намира, че са налице основанията, изложени в оспорения акт позоваване липсата на предпоставките на чл. 24и ЗЧРБ, предвид непредставяне на изисканите документи, въпреки дадената възможност на жалбоподателя.
С писмо рег. № М-261б4#2/11.12.2025г. на АЗ е изискано от заявителя да представи легализирани по съответния ред документи за завършена първа степен на професионална квалификация и/или завършен VI клас. Жалбоподателят е бил уведомен, че това следва да е документ, заверен от страната на произход, да е преведен на български език от оторизиран преводач и подписът на преводача да е удостоверен от Дирекция „К. отношения" на Министерство на външните работи или български нотариус. Легализираните документи се представят с оригиналните заверки или като нотариално заверени копия.
Към допълнително представените документи от заявителя с писмо рег. № 536400-7760/11.01.2026г., по описа на МВР са представени документи, без обаче да отговарят на изискванията за легализацията. Такива документи не са представени и в съдебното производство. Представените в преписката са само преведени и заверени от нотариус.
Ето защо не може да се приеме, че са изпълнени изискванията на чл. 7, ал. 1, т. 3 от ЗТМТМ, предвиждащ че достъп до пазара на труда на работници - граждани на трети държави, се разрешава за заемането на длъжности, за които не се изисква българско гражданство, когато гражданинът на трета държава притежава специализирани знания, умения и професионален опит, необходими за съответната длъжност.
И оттук – не може да се приеме, че е изпълнено изискването на чл. 24и, ал. 5 т. 5 от ЗЧРБ, предвиждащ че при първоначално подаване на заявление за издаване на разрешение се прилагат документи за образование, специалност, правоспособност, професионална квалификация и опит на чужденеца, легализирани по съответния ред, придружени със заверен от български нотариус или дирекция „К. отношения" превод на български език и съответстващи на изискванията за заемане на длъжността, посочени от работодателя при обявяване на свободното работно място, съгласно Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г. (НКПД).
На следващо място, въпреки указаната доказателствена тежест, не са представени такива, от които да се установява изпълнение на изискванията на чл. 24и, ал. 5, т. 10 от ЗЧРБ, предвиждащ че заявителят прилага документ, че са изпълнени условията за упражняване на регулирана професия, включена в Списъка на регулираните професии в Република България по чл. 3 от Закона за признаване на професионалните квалификации.
Съгласно НКПД за заемане на длъжността „Заварчик" с код 7212 1001 се изисква първа степен: на професионална квалификация и/или завършен VI клас за чужденците. За УДДИН М. не са приложени документи за завършена първа степен на професионална квалификация и/или завършен VI клас за заемане на длъжността „Заварчик" с код 7212 1001.

Към допълнително представените документи от заявителя с писмо рег. № 536400-7760/11.01.202бг., по описа на МВР и до момента в АЗ не е представено удостоверение, издадено от Българския съюз по заваряване. Т. удостоверение е посочено, че е приложено към преписката, изпратена на АЗ, но последната не е констатирала такова. Т. не се установява и в преписката, изпратена от ответника.
По изложените съображения, съдът приема, че оспореният отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване е законосъобразен. За да се даде исканото разрешение следва кумулативно да са налице изискванията на чл. 24и, вкл. и на цитираните по-горе норми. Доколкото не е изпълнено поне едно от тях, то не следва да се приеме, че е налице основание за издаване на искания акт. Документите, каквито са изисквани в административното производство, не са представени и в съдебното такова.
При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на ответника следва да се присъдят претендираните в производството разноски, които предвид извършените процесуални действия, както и фактическата и правната сложност на делото следва да се определят в размер на 100 евро.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК , Административен Съд С. - град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Галера 07“ ООД, ЕИК[ЕИК] срещу отказ рег. № 5367р-13182/4.6.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за продължително пребиваване и работа“, по чл. 24и ЗЧРБ, на У. М., р. на 1.1.1995 г., гражданин на Б., издаден от заместник директора на дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.
ОСЪЖДА „Галера 07“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Министерството на вътрешните работи разноски от 100 евро.
Решението може да се обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.